

Скаржинський В.В.

Студент ФСП

КПІ ім. Ігоря Сікорського

Науковий керівник:

Солончук І.В., викладач, ФСП

КПІ ім. Ігоря Сікорського

Судовий наказ

Введення в дію інституту судового наказу в цивільне процесуальне право є, безперечно, позитивним фактором, хоча його правове регулювання ще вимагає доопрацювання. Вперше судовий наказ було закріплено в цивільно процесуальному кодексі у 2005 році, але з того часу було частково змінено визначення самого судового наказу на основі введеного в 2010 року нового закону України «Про судоустрій і статус суддів». Це показує нам те, що даний інститут змінюється і вдосконалюється. Для кращого розуміння теми розглянемо саме поняття судового наказу.

Судовий наказ є особливою формою судового рішення, що видається судом за результатами розгляду вимог, передбачених статтею 96 цього Кодексу.[1]

Перефразувавши законодавче визначення можна сказати, що судовий наказ - це правовий механізм захисту безспірних прав в порядку наказного провадження, коли із заявою про видачу судового наказу до суду може звернутись особа, яка має певні правові вимоги. Вимоги за, яким може бути видано судовий наказ зазначено в ст. 96 Цивільно процесуального кодексу України (далі-ЦПК). Даний перелік вимог є вичерпний, виходячи з практики застосування наказного провадження найближчим часом може даний список розширитись, так як це вже відбулось у 2010 році, після введення вищезгаданого закону «Про судоустрій і статус суддів». Перелік вимог був конкретизований адже фізичним та юридичним особам, у тому числі суду, легше та зручніше користуватись одним нормативно-правовим актом, яким буде ЦПК, при вирішенні питання, чи можуть ті чи інші вимоги розглядатись у порядку наказного провадження, ніж шукати потрібні процесуальні норми в кількох законах чи підзаконних актах, як це було раніше. Якщо ж подивитись на законодавство інших країн, зокрема таких як Російська Федерація, то там він значно ширший.

З іншої сторони, можна відмітити, що недоцільним було б і перевантажувати наказне провадження багатоманітністю випадків його застосування: таке провадження є спрощеним, а тому його поширене використання може привести до порушення одного з таких основних принципів цивільного судочинства як повнота дослідження судом усіх матеріалів справи.

В чинному ЦПК України доволі детально розписані всі моменти пов'язані із формою та змістом заяви про видачу судового наказу, підстави для відмови у прийнятті заяви про видачу судового наказу чи її поверненні, порядок розгляду заяв, зміст судового наказу, та інші пов'язані питання.

Перевагою судового наказу є те, що якщо подана заява відповідає встановленим законом вимогам, то вже наступного дня після її надходження до суду, суддя вирішує питання про відкриття наказного провадження.

У триденний строк з моменту постановлення ухвали про відкриття наказного провадження, суд видає судовий наказ по суті заявлених вимог.[1]

Видача судового наказу відбувається без проведення судового засідання і без виклику стягувача та боржника для заслуховування їх пояснень.

Список використаних джерел

1. Цивільний процесуальний кодекс України: прийнятий Верховною Радою України; Закон від 18.03.2004 № 1618-IV: текст із змін. станом на 11.03.2017 [Електронний ресурс]
Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1618-15/page>